

Setan av skógfúta..

Framh. frá 1. síðu

beinanvegin, hinar eitt ár seinni. Tvær treytir vórðu settar, av harra Hentze, hin fyrsta: loyvið at nýta trøðna, til kommunan ger brúk av henni, varð jattað, meðan hin seinna varð sýtt: um ognarnir av jørðini, ið er tikin til lærarskúla, við rættin fáa ein hægri pris enn kr. 15,- pr. m², so at býráðið letur sama pris til frú Debess. Tilráðingin frá kassanevndini varð einmælt samtykt.

TILRÁÐINGAR FRÁ SKULANEVNDINI

a) Mál viðv. útskiptan av vind-eygum í skúlabarakkini v. Jónas Bronchsgotu. Vindeyguni eru rotin og samstundis má bygningurin beklæðast við jarni, ti hann trekkjur so illa. Tilsamans kostar hetta kr. 21.565,- (innheintað tilboð). Jattað.

b) Mál viðv. setan av lærarum við Tórshavnar kommunuskúla. Skúla-kommission og skúlanevnd hövdu somu innstillingar við undantak av at kommissionin hevði tvær innstillingar til fátta lærarastarvið, ið var fyrsta embættið, hini trykt lærarastarvið. Býráðið innstillingar tey somu.

Fast lærarastarv

Eilíf Samuelsen
Odmár á Steig
Ninna Jacobsen

TÍMALÆRAR

- I. Heini Davidsen
Ninna Jacobsen
Rúni Øregaard
- II. Jens M. Poulsen Hentze
Rúni Øregaard
Ninna Jacobsen
- III. Ninna Jacobsen
Rúni Øregaard
Jens M. Poulsen Hentze

Bert I tilráðing var frá teknisku nevnd, og hon varð beind aftur: Brev frá matrikulstovuni viðv. Sundurbýti av matr. nr. 645a á Frútrøð. Hetta vóru nakrir snøklar, ið vóru til yvris og skuldu leggjast aftrað ognini hjá Th. Paula Christiansen og Ingálvi av Reyni fyri kr. 30 pr. m². Nakað tjak stóðst av hesum. Málið beint aftur í nevnd.

BYARPLANSNEVNDIN

Frá býarplansnevndini vóru 9 tilráðingar, harav 6 byggiloyvi.

Hesi vórðu jattað:
Hans J. Mortensen á brúks nr. 179 (við Marknagilsvegin)

Th. J. Mikkelsen (at byggja 1 hjál á brúks nr. 42 v. Oyggjarveg)
Ólavur Clementsen á brúks nr. 147.

Landsbyggifelagið (landsbóka- og skjalasavn.)

D. P. Danielsen fyri H. Jacobsen á matr. 911 c.

Meðan umsóknin frá Føroya Landsstýri um byggiloyvi til sýnishall til bilefirlitið á matr. nr. 645 (á Frútrøð), varð tikið aftur, hetta er inni á statsins oki (politistøðini)

Umsóknin frá Onnu Petersen um broytan av tekniginu av húsum hennara á 678b varð samtykt og eisini stóðuplanurin hjá Jens Næss varð góðkendur.

Seinasta tilráðingin elvdi nógvar tjak:

Umsókn frá Jacob Joensen fyri Martinu Andreassen um broytan av byggiloyvi (á horninum Niels Finsensgotu—Sverrisgotu)

Drúgt orðaskifti varð um hetta; málið varð at enda samtykt, og bygt verður soleiðis at húsin koma at standa 1,5 m inn frá Sverrisgotu og sjálvt hornið verður í øllum hæddum avskorið 1,2 m.

Seinasta mál á skránni var setan av skógfúta. Tvær umsóknir vóru komnar. Ein úr Svøríki og ein úr

Danmark, hesin seinni var gartnari. Planasjunevndin hevði innstillað henda, men fleiri býráðslimir hildu, at lýst skuldi verðið um aftur, ti kundi ein gartnari setast til hetta starv, so høvdu ivaleyst fleiri sakt, óivað eisini føroyingar.

Dentur varð lagdur á, at danin var trúlovaður við eini føroyskari gentu, og fekk hann plássíð kundi ti roknað við at hann fór at verða verandi í landinum, og varð hann settur við 8 atkvøðum.

Fundur fyri læstum hurðum.

j. h.

Broytingin í búskapinum hevur ført við sær, at einstaklingurin hevur fingið meira brúk fyri einum banka.

Hava tygum fíggjarspurningar, eru tygum altíð vælkomnir at tosa við OKKARA BANKA

Sjóvinnubankin

KLIPP ÚT - KLIPP ÚT - KLIPP ÚT

Hygiejniskar vørur

12 x 3 STK. »HYMO LUXUS« KR. 14.-
30 STK. »HYMO« i POSUM KR. 7.-

+ postgjald 0,80 — tikið verður imóti frimerkjum.

✶ BETRI VØRA FINNST IKKI! ✶

NAVN:

BÚSTAÐUR:

SPECIAL-IMPORTEN

Landemærket 7 - København K. - Byen 2026 - Postkonto 4018

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Eg segði íaðni at eg ætlaði at siga meira fyri tygum um fyristöðukvinnuna.

Eg havi svorið at tagt — ein maður var sum kundi hetta í Paris, sum hevur sagt mær tað. Hon var um sekstan ára aldur — t.v.s. áðrenn nunnurnar fingur hendur á hana — arbeiðið hon í gleðishúsi, rætt og slætt skøkja. Og triati ár seinni sat hon á oyggj í Kyrrahavinum sum góðgerin systur, ið røktaði neyðars spítølsk børn. Hetta er beinleiðis láturligt, men eingin dugir at meta frammanundan hvussu lagnan lagar seg.

So kom faðir Doonan upp í bilin til min og segði bondskliga við meg: »Siggi til, tú ikki sovnar á vegnum oman. Ansar tær. Tú hevur kostiligar sálir innanborða.«

Men eg fekk ikki í gongd. Sjúkrasysturin Camille var nú útkomin. Hon stóð tætt hjá vagninum og fonglaðist við at finna hendur teirra farandi. »Harry?« spurdi hon spakuliga. »Harry?« Og tá ið hon fekk um skövingin á honum, skræddi hon hondina til sín sum at hann skuldi verið brendur.

»Hatta er brandur at hava til vinmann, segði Marcel flennandi. »Tiggju minuttir í kjarrinum við gentu — og hon er púra or av honum.«

Fyristöðukvinnan gløddi heilt bilsin. Dr. Wexler rópti bitskur: »Hvat er her á vasi?«

Við torurødd rópti fyristöðukvinnan — hon hevði betri eygu enn leknin — á Camille: »Kom higar beinanvegin.«

»Tú kemur aftur næstu ferð Harry?«, segði Camille við mjúkari rødd. Tað tykist merki liggt at siggja blindu eygu hennara leita og leita meðan hon biðaði eftir at hann skuldi siga okkurt, so hon kundi vita, hvønn veg hon kundi finna hann.

»Næstu ferð verður ongan tíð, teskaði Harry Frobisher. Illa til passar hugdi hann upp á vinir sínar. Fyrstöðukvinnan kom rennandi og fór í øðini dragsandi avstað við gentubarninum.

Faðir Doonan stuðnaði og segði »lat okkum so fara alt fyrri eitt.«

Eg setti í gongd. Vit skramlaðu út úr garðinum og koyrdum hann fyrsta partin av vegnum oman. Hakkarar, spakar og mannarúgván skinklaðu og

skakaðust tá ið vit koyrdu út á tann óslætta vegin. Ferðin vaks og vit súsðu oman gjøgnum brattan, meðni gummioð sendi skúrar av eyri afturum. Faðir Doonan sat pinnstivur undir liðini á mær. Eg veit ikki hvi, men hann leit mær einki til. Vágnurin gleið eitt lítið og el av smágróti hvarv í dýpinum øðrumegin og hann segði: hartandi: »Hetta ræðuliga koyritoyi er besett av illum andum. Lat teir ikki vinna á tær.«

»Lat meg um tað, faðir,« segði eg.

»Eg kann ikki. Koyr spakuligari. Tú ger enda á okkum øllum somlum.«

»Á, segði eg,« men so koma vit til himmirikis í besta lagi. Vit snikja okkum bara inn gjøgnum grindarnar afturundir kápu tygara.«

»Tú koyrir sum eitt ort,« segði faðir Doonan moltn á málminum. »Koyr varligari.« Eg togaði so spakuliga í tolmurnar bara fyrri at hann skuldi siggja, at tað var ikki vandað, tað ið bilurin hevði fingið ferð. Hann oysti beinanvegin við afturhjólinum, men tá tagdi faðir Doonan.

Enn var myrkt og tað einasta, sum eygað fangaði, var mjái, umgivið mínin, ið so eymdliga helt tvørturum hin gamla, beint áðrenn báðir hvurvu undir havsbrúnni.

Tá var tað eg kendi sterkan brunaroyk. Í fyrstuni helt eg tað vera motorin — men tað reykt ikki sum tað. Eg hugdi til vikis niður í gjáirnar um eg kundi fáa eyga á roðan av skógarbáli, men har var myrkt og stilt. Annars reykt tað heldur ikki av brendum viði ella sjóandi sevu. Tað var rætt sum osin av gløðandi koli. Eg helt kortini at tað mundi vera tolmubondini í bilinum, sum sá, og eg gavst at taka í stongina.

Løtu seinni sóu vit fingrar av sólargeislunum í havsbrúnni, brátt skuldu vit njóta fagra sjónleikin tá ið sólin reis. Eg lat bilin koyra sum hann sjálvur vildi — tað gekk av sær sjálvum, hann var so vanur við toyggið. Men so slóg faðir Doonan meg á knæði og segði bangin: »Okkurt er ikki sum tað eigur at vera. Kann motorin vera vörðin ovheitur?«

»Ikki heitari enn hann eigur at verak, segði eg og fetti mær á.«

»Hann rýkur illa.«

Kann verak, segði eg. Men hann plagar nú ikki at rúka av røsum og liljum. Nettup nú loysir tað seg ikki at fara at spilla hann út, gamla rokkin. — Ikki tí, mær dámdi einki. Stankurin var ræðuligur, hann sveið í næsarnar. Bilurin rann nú niður í litlan kass, og eg lat

hann renna ferðina av sær. Eg fór út og leit meg ikring. Øðrumegin var tætti, myrki frumskógurin, hinumegin glýpsið heilt niður í avgrundina. Hevði tú hug til at royna teg at spýta langt, so var bara at spræna út-av, og tú hevði sprænt ein kilometur. Eg lyfti omanav motorinum. Hann var ikki reiðiliga ódnaður. Eg gekk rúndum vagnin og fólði hjólhjortuni. Har var einki at óttast. — Í sama viðfangi bar loti móti andlitinum og eg sá faðir Doonan standa og slota við nasagluggunum uppí loft, brunaroykurin kom úr lotinum, so mikið var vist.

»Onkurstaðnis man skógurin brenna,« segði faðir Doonan.

Eg sá ikki nakran roða á luftini, og tað var ikki lítið bál, ið setti so fast fyrri bróstið. »Ikki haldi eg tað,« segði eg. Osurin var ov mikið stakin. Um Mefistofeles fór at baða sær fyrri fyrstu ferð í hundráð ár, hevði tað ikki røkið verri. Eg fór til vikis at kasta mær av vatninum og so tók eg vinfloku úr stýrihúsinum og segði: »Leggi einki í, padre. Nú lata vit handa gamla kassan kolna eitt sindur.«

Faðir Doonan segði okkurt við vaktina fyrri aftan. Mennin grulvaðu út og strektu seg.

(Framhald)